

Arrest

nr. 80 411 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. VAN DE SIJPE en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanvraag ingevolge artikel 9ter van de vreemdelingenwet die op 18 december 2011 werd ingediend, werd op 25 januari 2012 onontvankelijk verklaard. Het betreft de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.12.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Afghanistan

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter — § 3 2° — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in §2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in §2, derde lid, niet. Uit §2 van Art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten, hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 19312009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en —datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem/haar toe bij Indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Zo dient te worden opgemerkt dat in de beslissing van het CGVS van 04/1012011 geen geloof kan worden gehecht wat betreft het beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan bescherming. Indien u niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk verbleef, maakt u het deze instanties onmogelijk een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming. De documenten die u voorlegde als bewijs van uw identiteit kunnen derhalve niet als geloofwaardig worden beschouwd. Dergelijke documenten hebben slechts bewijswaarde indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om uw medische aanvraag niet verder te behandelen. Het feit dat u geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de instanties een juist beeld te vormen voor uw werkelijke nood aan medische behandelingen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt: “Het enigste middel bestaat uit een schending van art. 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en de schending van de materiële motiveringsplicht, alsook een manifeste beoordelingsfout, doordat verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoeker in gebreke blijft zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen niettegenstaande verzoekers hun taskara's neerlegden en er geen afdoende onderzoek werd gevoerd naar de door verzoekers neergelegde taskara's waaruit alle constitutieve elementen van de identiteit vermeld in artikel 9ter § 2 van de Vreemdelingenwet kunnen worden afgeleid. Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. In casu stelt verwerende partij dat het verzoek tot verblijfmachtiging op grond van medische redenen onontvankelijk zou zijn. aangezien verzoeker in gebreke zou blijven zijn actuele identiteit/nationaliteit aan te tonen. Voor een aanvraag op basis van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij ten eerste te beschikken over identiteitsdocumenten. Artikel 9 ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: (...).Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt: (...).Uit de

gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt dat aan de aanvraag van de verzoekende partij de identiteitsdocumenten dienen toegevoegd te worden. Uit het verzoekschrift tot medische regularisatie dd. 18 december 2011 moet worden vastgesteld dat verzoekers een afschrift van hun identiteitskaart (taskara) hebben neergelegd, een medisch getuigschrift aangaande de ziekte van verzoeker en het adres ter kennis gebracht van hun verblijfplaats in België. Uit de aanvraag van 18 december 2011 blijkt bovendien dat verzoekers Afghanistan als land van herkomst beschouwen. Dit blijkt onder meer uit het feit dat ze de Afghaanse nationaliteit opgeven, een kopie van een Afghaanse identiteitskaart neerleggen en verwijzen naar de toestand in Afghanistan. Bijgevolg werd er voldaan aan de wettelijke vereisten. Daarnaast heeft verzoeker aangaande het aantonen van zijn identiteit, conform artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet louter volgende verplichting: (...). In casu kan niet worden betwist dat verzoekers alle voorwaarden van de wet hebben nagekomen. Verwerende partij kan bij de beoordeling van de medische regularisatieaanvraag de identiteit (en nationaliteit) dan ook slechts in vraag stellen wanneer het identiteitsdocument niet aan de vier voorwaarden van § 2 voldoet. Verzoeker heeft evenwel een geldig identiteitsdocument (waarvan de actuele waarde behoudens tegenbewijs steeds blijft gelden) voorgelegd waaruit de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van verzoeker blijkt. Het laat bovendien toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en betrokkene. Er is dan ook geen reden om deze taskara, zonder enige nader onderzoek van het document, niet in aanmerking te nemen en louter te stellen dat verzoeker zijn identiteit niet zou aantonen. Op geen enkele wijze heeft verwerende partij het neergelegde document op zich gewaardeerd of inhoudelijk betwist (of zelfs als vals stuk beschouwd). Uiteraard kon verwerende partij dit document in casu niet betwisten, aangezien verzoeker een wetsconform document heeft afgeleverd op grond waarvan zijn identiteit en nationaliteit kan worden afgeleid. In de bestreden beslissing werd enkel gesteld dat het CGVS geen geloof hechtte aan het recent verblijf van verzoekers in Afghanistan. Deze vaststelling betekent evenwel niet dat verwerende partij de documenten die verzoeker heeft voorgelegd als bewijs van zijn identiteit en nationaliteit niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Terecht stelt verwerende partij in de bestreden beslissing immers dat de vaststelling dat verzoeker niet recent uit Afghanistan afkomstig zou zijn, op zich geen reden is om de medische aanvraag niet verder te behandelen. Dat verwerende partij zichzelf dan ook tegensprekt en de medische regularisatieaanvraag minstens ontvankelijk had moeten verklaren op grond van de vaststelling dat alle documenten werden overhandigd en derhalve de identiteit van verzoeker vaststond. Daarenboven moet worden opgemerkt dat de nationaliteit van verzoeker tijdens de asielprocedure nooit in twijfel is getrokken. Bovendien hebben verzoekers nuttige inlichtingen betreffende de ziekte verschaft betreffende hun land van herkomst (hetgeen evenmin door het CGVS in twijfel is getrokken) en blijkt de nood aan medische behandeling ontegensprekelijk uit het door verzoekers neergelegde medisch attest. Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel heeft miskend door voor te houden dat gelet op de vaststelling van het CGVS dat geen geloof kan worden gehecht omtrent het beweerde recent verblijf in Afghanistan, de documenten als bewijs van de identiteit en nationaliteit van verzoekers, niet geloofwaardig zouden zijn. Uiteraard kan een document haar geloofwaardigheid hierdoor niet verliezen. Nergens in de wet staat bovendien dat verzoekers hun recent verblijf (in Afghanistan) moeten kunnen aantonen opdat aan de voorwaarden van artikel 9ter Vreemdelingenwet is voldaan. Dat een taskara hoe dan ook het bewijs van identiteit en van nationaliteit vormt en slechts behoudens bij bewijs van valsheid ter zijde kan worden geschoven. Uit niets blijkt dat verzoekers zelf hun nationaliteit moeten aantonen op een andere wijze dan het voorleggen van een identiteitsdocument waaruit alle constitutieve elementen van de identiteit vermeld in artikel 9ter § 2 van de Vreemdelingenwet kunnen worden afgeleid. Het getuigt dan ook van een kennelijke onredelijkheid, minstens vormt het een manifeste beoordelingsfout dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker in gebreke zou blijven zijn actuele nationaliteit aan te tonen. Niet alleen staat een dergelijke voorwaarde niet in de wet, bovendien dient behoudens tegenbewijs door verwerende partij de taskara van verzoekers sowieso beschouwd te worden als een afdoend bewijs van identiteit en nationaliteit. Dat uit de beslissing van het CGVS immers blijkt dat nooit is getwijfeld aan de nationaliteit van verzoeker, doch enkel aan zijn recent verblijf uit Kabul. Verwerende partij kan dan ook niet op grond van de twijfel van recent verblijf, de nationaliteit zelf in twijfel trekken, zonder enig (valsheid)onderzoek te hebben gevoerd naar de neergelegde identiteitsdocumenten. Dat verwerende partij ten onrechte de aanvraag als onontvankelijk heeft afgewezen en het middel dan ook ernstig is."

2.2. Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010, luidde als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

2.3. Uit de bewoordingen van voormelde bepaling blijkt dat het risico voor een inadequate behandeling dient onderzocht te worden in het licht van het land van herkomst of land van verblijf. Juiste informatie met betrekking tot het land van herkomst of het land van verblijf, is derhalve van doorslaggevende aard bij een aanvraag 9ter. De bewijslast dienaangaande ligt bij de aanvrager: “De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft”.

2.4. Aan verzoekers verblijf in Afghanistan werd geen geloof gehecht tijdens de asielprocedure. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde in zijn beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus van 4 oktober 2011:

“Er dient immers te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te onzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.”

2.5. Hoewel verzoekers nationaliteit als dusdanig niet betwist werd door de asielinstanties, werd door verzoekers geen reëel zicht geboden op hun herkomst, verblijfssituatie en derhalve eventuele problemen die daaruit zouden voortvloeien. Hun beweerde verblijf in Afghanistan werd betwist door de asielinstanties. Deze vaststellingen werden onderschreven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 72.822 van 6 januari 2012.

2.6. Hoewel verzoekers inderdaad bij hun aanvraag ingevolge 9ter van de vreemdelingenwet hun Tashkara hadden bijgevoegd, motiveert de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze dat dergelijke documenten slechts bewijswaarde hebben, indien zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen.

2.7. Het staat buiten betwisting dat geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde verblijf in Afghanistan van verzoekers. De bestreden beslissing motiveert terecht, gelet op voorgaande, dat dit nochtans belangrijk is voor de inschatting van de werkelijke nood aan medische behandelingen. Gelet op het feit dat verzoekers geen reëel zicht bieden op hun herkomst, verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, kan onmogelijk een beeld gevormd worden over de werkelijke nood aan medische behandelingen. Een onderzoek ten gronde kan niet dienstig gevoerd worden. Het doel van de identiteitsvereiste in het licht van een aanvraag 9ter bestaat erin onomstotelijk te kunnen vaststellen van waar de betrokkene afkomstig is, om op die manier de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen aldaar te kunnen onderzoeken. In die zin kan onmogelijk besloten worden dat de constitutieve elementen van de identiteit, in het licht van een aanvraag 9ter, in casu verenigd zijn.

2.8. Verzoekers maken derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in casu op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn besluit is gekomen. De voorgehouden schendingen worden niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC